BIBLIOTHECA CIVITATIS BUDAPESTIENSIS

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Dékány András

Cím: Negyvenéves a „Zászlónk"

Forrás: Új Magyarság

Bp. (Hely) | 1942 I. 22. (Idő) | (Köt. v. füz.) | (C

Osztályozás

Tárgy: 05

Hely:

Idő: "1942"

Személy:

Negyvenéves a „Zászlónk"

Kedves Zászlónk!

Gaudeamus igitur... Hej, hogy múlik az idő, hogy peregnek az évek! A diákgyerekből, íme, deresfejű férfi lett már és az évszázad elejéről — szinte észrevétlenül — ott vagyunk máris annak kellős közepében! 1902-től 1942-ig negyven év telt el és a negyven esztendő alatt sokat köszönhettünk Neked, kedves Zászlónk. A fiatalság nem szeret azzal dicsekedni, hogy az évek rohannak, Te mindig fiatal voltál és fiatal maradtál, de magad vallod be, hogy negyven évet töltöttél el, negyven évet jubilálsz! Veled együtt mi is jubilálunk, érezzük az elmúlott évek sokszínűségét, súlyát, de érezzük azt is, hogy a mi Zászlónk továbbra is az marad, ami volt: az örök ifjúság állandó vezetője. Különös érzés, hogy majd egy fél évszázada már annak, hogy felejthetetlen Prohászka Ottokár azt írta abban az első számban, amely szinte csattogva, lobogva lendült a magyar ifjúság árbocára, azt írta ez a felejthetetlenül szép lélek, hogy: „Az ég esőjénél, az éj harmatánál termékenyebb áldást akarok leimádkozni Rád, hogy mező, erdő, szőlő gazdagságánál gazdagabb életed legyen s a Magyarország hűvös virányai közt Te légy az a virány, amelyen az Isten szeme megakadjon"...

És ez így is volt, mi vagyunk erre a tanúk, kedves Zászlónk, mi valamikori diákok, most pedig már deresfejű férfiemberek! Termékeny áldást hoztál az ifjúságnak, megismertettél bennünket a cselekvő ifjúval, a gyakorlati érzékkel megáldott diáktipussal, megtanítottál bennünket arra, hogyan és miként kell megszeretni a fúró-faragó mesterséget, a tudományokat, a természetet és még arra is volt gondod, hogy a diáklaboratóriumok létesítésére, lombikok és retorták vásárlására csábítsál el bennünket, hogy azután később oly sokat adjál ezek közül a tudományszomjas kisdiákok közül magának a magyar tudománynak is! Te karoltad fel azt a diákeszményt, amelyet cserkészetnek hívunk, Te voltál az, aki kalandos útra vitted el a Vág rohanó árján, tutajok hátán azokat az ifjakat, az első cserkészeket, akik manapság is úgy beszélnek erről a vági tutajútról, mint életük legromantikusabb kalandjáról, mintha mindnyájan egytől-egyig Kolumbus Kristófok lettek volna és nem is a Vágon száguldottak keresztül (imbolygó fatörzsek jóvoltából), hanem magán az óceánon keltek volna át! Mindenütt ott voltál, mindenhez hozzányúltál és szinte órák alatt pótoltad azt, ami az akkori ifjúságnak nem volt és részben ismeretlen is volt: az ifjúsági lapot, amely táborába hívja a diákságot, a legfiatalabb fiatal értelmiséget, segíti, támogatja őket és főleg — szórakozást nyújt úgy, hogy még észrevétlenül tanít is közben. A szó valódi értelmében felforgattál mindent, hívó kürt voltál, amellyel a szétszórt fiatalságot egy csoportba szólítottad!

Kedves Zászlónk, csak most, ezen a negyvenesztendős jubileumon érezzük, mi is voltál nekünk és mi lehetsz azoknak, akik még most is Hozzád tartoznak, a mai diákoknak. Nekünk sok voltál, szinte kar hangoztatni. Emlékszünk egészen jól arra az időre, amikor Izsóf Alajos, ez a szikrázó, csupa-lelkes diákagitátor elindította az első számot, amelynek már célja volt, amely nem botorkált semmiféle útvesztőben és amely éppen ezért lett nagyszerű fundamentuma annak a kultúrépületnek, amelyet Te jelentesz most már, Zászlónk. Istenem, milyen fiatalok is voltatok akkor, első munkatársak, első szerkesztők! A legelsők között ott volt Horn Antal, a bölcs és okos mester, Márton Ferenc, akit mi úgy hívunk: a mi Márton Ferencünk, akkor fiatal székely művész, csizmásan, halinanadrágosan, egy nagy művészeti pályafutás előtt állva, azután ott volt Márton Lajos, a „Mártonka", aki még mindig olyan frissen és lelkesen szolgálja a fiatalság ügyét, ott volt egy fiatal pap, egyetemi hallgató, Sik Sándor, azután a furfangos Kanizsai Ferenc, a kitűnő Orbán Dezső, aki az „Ezüstflotta kincse" című regényével szinte forradalmi izgalomba hozta az ország összes gimnáziumának, összes középiskolájának minden nebulóját! És ne felejtsük el az elsők sorából, az első szerkesztőség munkatársai közül Turry Peregrint, Oberle Károlyt, Sárándy Istvánt, Halácsy Endrét és természetesen (legelsősorban) azt a Radványi Kálmánt, aki átvette Izsóf Alajos örökét, azóta is állandó formázód, szépítgetőd, a beérkező kéziratok hóhéra, szerkesztőd!

Most, amikor négy évtized jubileumával a válladon ugyanolyan fiatalon és barátságosan tekintesz ránk, mint a legelső években, úgy érzem, nagyon sokakkal egyetemben, ezrekkel és ezrekkel együtt kötelesség Neked, kedves Zászlónk, köszönetet mondani. Köszönet mindazoknak, akik megteremtettek, akik a nemes cél szolgálatában csak azt látták, hogy szükség van Rád, mert hiányzol. Köszönet nekik, munkatársaknak és szerkesztőknek, lelkes íróknak, művészeknek, professzoroknak és diákoknak, akik tudásukkal és tehetségükkel felrántották a magyar ifjúság magas, sudár fenyőszálára azt a folyóiratot, amelyet negyven év óta dicsőségben lobogtat a magyar szél, amelyet negyven esztendő óta Zászlónknak hívunk, de nemcsak hívunk, hanem becsülünk és szeretünk is, mert sokat kaptunk, igaz, sokat is vártunk tőle. De még ennél is többet adtál!

Régi híved:

Dékány András